

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У.1287/15
26.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Игор Исаиловић, адвокат из Београда, ул. Добрињска бр. 5, против туженог Министарства финансија РС, Сектор за имовинско-правне послове, Београд, ради поништаја решења број: 46-00-00539/2013-13 од 18.12.2014. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., В.В. из ..., ул. ... бр. ... и Г.Г. из ..., ул. ... бр. ..., које све заступа Илија Џаковић, адвокат из Београда, ул. Наке Спасић бр. 10, заинтересованог лица Д.Д. из ..., ул. ... бр. ..., и заинтересованог лица Републике Србије, коју заступа Државни правобранилац Републике Србије, Одељење у Пожаревцу, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе 25.01.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија РС, Сектора за имовинско-правне послове, Београд број: 46-00-00539/2013-13 од 18.12.2014. године и предмет **ВРАЋА** туженом на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Министарство финансија РС, Сектор за имовинско-правне послове, Београд, да тужиоцу А.А. ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 44.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованих лица Б.Б. из ..., В.В. из ... и Г.Г. из ..., за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем донетим у извршењу пресуде Управног суда 22 У.15391/13 од 14.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Ниш број 46-004083/2012 од 09.05.2013. године. Наведеним ожалбеним решењем од 09.05.2013. године, тачком 1. диспозитива усваја се захтев, враћа се имовина и утврђује право својине законским наследницима бившег власника и то: В.В. из ..., ул. ... бр. ..., са обимом удела од 2/15,

Г.Г. из ..., ул. ... бр. ..., са обимом удела од 1/15, Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., са обимом удела од 1/15, Д.Д. из ..., ул. ... бр. ..., са обимом удела од 2/15, на национализованој и непокретној имовини и то: - на делу зграде локал у сали, површине 148,40 м², крајње лева страна објекта гледано са улице ...; - делу зграде који се састоји од две просторије: локал-бифе, површине 39,20 м², и нус просторије површине 9 м², у средини објекта гледано са улице ...; - делу зграде-пословна просторија површине 59м², крајње десна страна објекта гледано са улице ... и на углу са улицом ... све у ... улица ... (раније улица ...), постојећој на кат. парц. ..., уписана у лн. бр. ...КО ..., у В листу-1 део као број зграде 1, стамбено пословна зграда, објекат преузет из земљишне књиге, државна својина Републике Србије, држалац општина ..., са обимом удела 1/1;-на грађевинском земљишту у ... на кп.бр. ... КО ..., површине 280 м², од чега земљиште под зградом-објектом 280 м², уписаном у лн. бр. ... КО ..., као остало грађевинско земљиште у државној својини, државна својина Републике Србије, корисништво Ћ.Ћ из ... на 17/120, Е.Е. из ... 17/120, Ж.Ж из ... на 18/120, З.З. из ... на 36/120, Д.Д. из ... на 12/120, И.И. из ... на 17/120 и Ј.Ј. из ЈЈЈ на 3/120 идеалних делова, а која имовина је одузета у поступку национализације најаманих зграда и грађевинског земљишта решењем Комисије за национализацију при НОО Велика Плана бр. 03-2926/1 од 25.09.1959. године, решења НОО Велика Плана бр. 03-2926/1 од 25.10.1960. године, од сувласника З.З. из ... са 4/10 идеалног дела. Тачком 2. диспозитива обавезује се Република Србија као власник и општина ... као држалац непокретности да по правноснажности тог решења пренесу у сусвојину, а А.А. ... и К.К. из ... као ванкњижни држаоци непокретности да по правноснажности тог решења пренесу у државину непокретности из тачке 1. диспозитива тог решења В.В. из ... са уделом од 2/15, Г.Г. из ... са обимом удела од 1/15, Б.Б. из ... са обимом удела од 1/15, Д.Д. из ... са обимом удела од 2/15 идеалног дела. Према тач. 3. диспозитива ожалбеног решења, на основу тог решења а по његовој правноснажности надлежни орган за упис права на непокретностима, РГЗ Служба за катастар непокретности Велика Плана, извршиће упис посебних физичких делова из тачке 1. алинеје 1., 2. и 3. диспозитива решења а потом и упис права својине на 2/15 идеалног дела на непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења у корист В.В. из ... на 1/15 идеалног дела на непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења, у корист Г.Г. из ... на 1/15 идеалног дела на непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења, у корист Б.Б. из ... на 2/15 идеалног дела на непокретностима из тачке 1. диспозитива решења, у корист Д.Д. из Тачком 4. диспозитива налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења, а по његовој правноснажности изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења уколико истих има уписаних у евиденцији катастра непокретности, а према тач. 5. диспозитива ожалбеног решења враћена имовина је у слободном промету а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом отуђења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.01.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Наводима тужбе указује да је Агенција за приватизацију дана 04.07.2007. године закључила уговор о продаји капитала методом јавне аукције на основу чега је Привредно друштво Л.Л. ... купило друштвени капитал А.А. ..., са свим правима и обавезама како је и наведено у члану 1. тог уговора. Тужилац је током читавог поступка указивао да заинтересовано лице не може бити обвезник враћања, с обзиром да је приватизовано, те

да је предмет приватизације између осталог представљала и куповина предметних непокретности. Истиче да током поступка није изведен ниједан релевантан доказ којим би подносиоци захтева доказали да предметне непокретности нису ушле у Програм приватизације, тј. да су чиниле непокретности које су на основу закљученог уговора постале приватни капитал. Истичући да се ради о чињеници од круцијалног значаја и указујући на одредбе члана 15. Закона о приватизацији те одредбе члана 9. став 1, члана 10. и 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, тужилац сматра да је јасан закључак да не може бити обвезник враћања национализоване имовине, с обзиром да је успешно прошао поступак приватизације и да је у конкретном случају обвезник враћања Република Србија и то исплатом из новчаних средства, која за те намере обезбеђује Република Србија. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а предмет врати на поновни поступак или да сам реши управну ствар у спору пуне јурисдикције.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица Д.Д., коме је тужба уредно достављена на одговор 19.04.2015. године и Б.Б., којој је тужба уредно достављена на одговор 20.04.2015. године, у остављеном року нису доставили одговор на тужбу.

Заинтересована лица В.В. и Г.Г. су преко пуномоћника адвоката Илије Џаковића из Београда дана 29.04.2015. године доставили одговор на тужбу у коме оспоравају све наводе тужбе и захтев тужбе наводећи да је тужба управљена на одуговлачење поступка јер тужилац није стакао право својине на предметним непокретностима. За доказ основаности својих навода позвали су се на, одредбе Закона о основама својинско правних односа, Закона о средствима у својини Републике Србије, Закона о јавној својини о прибављању ствари и располагању стварима у својини Републике Србије, Закон о јавној својини непокретности, те Закон о приватизацији према којима, по оцени заинтересованих, несумњиво произлази да се у поступку приватизације продаје капитал субјекта приватизације, односно његова имовина, али не и својина на непокретностима на којима субјект приватизације има само право коришћења. Са наведених разлога датим у одговору, који је уредно достављен противним странкама у овом управном спору, те позивајући се на одлуку Уставног суда бр. 98/13 од 08.11.2013. године, предлажу да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Република Србија, коме је преко законског заступника Државног правобранилаштва Одељења у Пожаревцу тужба уредно достављена на одговор дана 16.04.2015. године, у остављеном року није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 25.01.2017. године, у складу са чланом 34. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09). Усмена јавна расправа је одржана на основу члана 38. став 1. Закона о управним споровима у присуству пуномоћника тужиоца, пуномоћника заинтересованих лица Б.Б., В.В. и Г.Г., а у одсуству уредно позваног туженог,

заинтересованог лица Д.Д. и заступника заинтересованог лица Републике Србије.

На одржаној усменој јавној расправи, пуномоћник тужиоца је изјавио да остаје у свему при наводима тужбе и захтеву из тужбе, па је предложио да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање, те да суд обавезе туженог да му надокнади трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, на име приступа једном одложеном рочишту износ од 19.500,00 динара, као и на име приступа једном одржаном рочишту у износу од 37.500,00 динара.

На одржаној усменој јавној расправи, пуномоћник заинтересованих лица Б.Б., В.В. и Г.Г., је изјавио да у свему остаје при наводима из одговора на тужбу, па је предложио да суд тужбу одбије и да обавезе тужиоца да заинтересованим лицима на име трошкова управног спора исплати износ од 36.000,00 динара на име састава поднеска као и износ од 37.500,00 динара на име приступа одржаном рочишту.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбама члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа и заинтересованих лица, те целокупних списа ове управне ствари, Управи суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је оспорено решење донео у извршењу пресуде Управног суда 22 У. 15391/13 од 14.11.2014. године тако што је, након што је изнео садржај диспозитива одлуке првостепеног органа од 09.05.2013. године, наводе жалбе, те раније донето другостепено решење од 31.07.2013. године које је поништено наведеном пресудом суда, преузео у целини образложење пресуде суда и с позивом на одредбу члана 69. став 2. Закона о управним споровима закључио да жалба није основана.

Према разлозима образложења наведене пресуде, суд је нашао да налог туженог (који сматра да власник, односно корисник предметне имовине није неспорно утврђен) дат првостепеном органу да, применом члана 134. Закона о општем управном поступку и члана 45. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), прекине поступак по захтеву за враћање имовине до окончања поступка уписа права својине пред надлежним органом, није у складу са чланом 45. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Ово стога јер је чланом 45. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да ће Агенција прекинути поступак до окончања поступка легализације, рехабилитације, или када се као претходно питање појави питање чије решавање спада у искључиву надлежност суда као и у случају прописаног у члану 23. став 4. и 5. овог закона. Како, по оцени суда, поднети захтев за упис права својине, који иначе има конститутивни карактер, у смислу члана 75. Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС”, бр. 72/09, 18/10 и 65/13), није законски разлог за прекид поступка и не представља претходно питање из члана 134. Закона о општем управном поступку, суд је тужбу уважио и поништио решење туженог.

Поступајући у извршењу пресуде суда, а сагласно одредбама члана 69.

став 2. Закона о управним споровима, тужени је имао да проведе поступак по жалби тужиоца јер се након пресуде суда предмет враћа у стање поновног решавања по поднетој жалби.

Одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01, “Службени гласник РС”, бр. 30/10) прописано је да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе. Ако је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган се може позвати на разлоге првостепеног решења.

Тужени је у образложењу оспореног решења само изнео наводе којима тужилац оспорава законитост првостепеног решења али их није оценио. Оцену навода жалбе тужени није дао ни у решењу број: 46-00-00539/2013-13 од 31.07.2013. године, које је Управни суд својом пресудом 22 У.15391/13 од 14.11.2014. године поништио при чему је тужени у решењу од 31.07.2013. године нашао да власништво на непокретностима које су предмет захтева за враћање, није на неспоран начин утврђено, а што је наведено и у пресуди суда од 14.11.2014. године.

Тужилац тужбом, као и поднетом жалбом, наводи да је дана 04.07.2007. Агенција за приватизацију Републике Србије закључила Уговор о продаји капитала, методом јавне аукције, на основу чега је Привредно друштво Л.Л. ... купило друштвени капитал А.А. ... са свим правима и обавезама, те да је та имовина, а према одредбама члана 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу изузета од враћања у натуралном облику.

По оцени суда, напред наведени навод жалбе је релевантан за оцену законитости решења првостепеног органа, те је тужени овај имао да цени сагласно одредбама члана 235. став 2. ЗУП-а, те како тако није поступио, учинио је повреду закона на штету тужиоца.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем погрешно примењен закон на штету тужиоца суд је на основу чл. 42. ст. 1. и чл. 46. ЗУС-а одлучио као у ставу I пресуде, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредбама члана 69. став 2. наведеног закона, обавезне за тужени орган.

Одлуку из става II диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14) која се на основу члана 74. ЗУС-а сходно примењују у управном спору, тако што је тужиоцу досудио на име састава тужбе по Тарифном броју 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12) износ од 16.500,00 динара за састав тужбе, 9.750,00 динара на име одложеног рочишта од 23.11.2016. године и 18.000,00 динара за приступ на рочиште за главну расправу које је одржано 25.01.2017. године, тј. укупно 44.250,00 динара. Суд је у преосталом делу одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора до тражених износа јер ови трошкови нису опредељени према износу који адвокату припада за заступање према Адвокатској тарифи.

Одлуку из става III диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 153. ЗПП-а тако што заинтересованим лицима није досудио трошкове управног спора с обзиром да нису успели у управном спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.01.2017. године 15 У.1287/15

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ